

ת"א 56211-03-16

בבית המשפט השלום

בתל אביב – יפו

1. **מר בנימין נתניהו ת.ז. 30572623**

2. **גב' שרה נתניהו ת.ז. 5541686**

ע"י ב"כ עוה"ד יוסי כהן

מרח' קלישר 17, תל אביב 6525717

טל': 03-5168484 ; פקסי: 03-5166066

התובעים

- נגד -

-

יגאל סרנה, ת.ז. 051542553

מרח' כורש 14, תל אביב

ע"י ב"כ עוה"ד אביגדור פלדמן ו/או ליאור אפשטיין

ו/או מאיר אבו ו/או קרינה כלפון, מאיר – ליאור משרד עורכי דין

מדרך מנחם בגין 55 (קומה 5) תל אביב 67138

טל': 03-5650000 פקסי: 03-5650001

הנתבעת

כתב הגנה

הנתבע מתכבדת בזאת להגיש לכבוד בית המשפט כתב הגנתו בו יטען, כדלקמן:

1. הנתבע היא מיזג לעניין דגן על ידי משרד עורכי דין מאיר ליאור בתל-אביב ועוה"ד אביגדור פלדמן והמען למשלוח כתבי בי-דין היט כמפורש בכותרת.
2. כל הטענות המשפטיות בכתב הגנה זה נטענות לחילופין ו/או במצטבר ו/או בהשלמה, הכול לפי הדבק הדברים והקשרם.
3. כל הטענות העובדתיות בכתב הגנה זה הינן משלימות זו את זו או חילופיות זו לזו, הכול לפי הדבק הדברים והקשרם.
4. טענות עובדתיות חלופיות נטענות אך במקום בו אין העובדות כהווייתן ידועות לנתבע.
5. כל הטענות והעובדות בכתב התביעה מוכחשות, אלא אם כן הודה בהן הנתבע במפורש בכתב הגנה זה. על התובעים מוטל הנטל על פי דין להוכיח תביעתם. אין בהודאה כאמור כדי להפך את נטל הראייה מקום שזה מוטל על התובעים על פי דין.
6. בכל מקום בכתב הגנה זה בו הוכחש האמור בכתב התביעה ואחריו מופיע פירוט טענות הנתבע, אין בפירוט הטענות כדי לגרוע מכלליות ההכחשה.

7. אין בטענה כלשהי מטענות כתב ההגנה זה משום ויתור על טענה אחרת העומדת לתבע, או משום מגיעה בטענה כזו.
8. הנתבע שומר על זכותו להוסיף טענות, ככול שיידרש ו/או ימצא לנכון.

הרקע לתביעה

9. נדירות התביעות בהן אין שום צורך להקדים מילים לשם העמדת הרקע בפני בית המשפט הנכבד, לשם הבדלה וייחודה של התביעה הנדונה.
10. לראשונה די לנו בקריאת שמות הצדדים כדי לשפשף עיניים בתדהמה בד בבד עם הבנת הרקע כולו.
11. ראש ממשלת ישראל ורעייתו תובעים באופן אישי אדם עיתונאי, בגין שני פרסומים קצרים שהעלה בפייסבוק
12. ושואל אתה עצמך מה הרעיד מרבצם שני אדוני ארץ אלה שכתבות לאין ספור נכתבו עליהם, חלקן משבחות ואחרות מגנות, מבקרות ותוקפות בשצף קצף.
13. ראש הממשלה המחזיק בכמה וכמה משרדי שרים, שלפיקודו עומדים יועצי תקשורת, לא מצא דרך אחרת להגיב לפרסום שלהבתו אינו אמת, אלא על ידי הגשת תביעת לשון הרע, הממחזרת עוד ועוד את הפרסום שמן הסתם היה שוקע מזמן בין עשרות אלפי דפי הפייסבוק המועלים ביום
14. האם כוונה נסתרת עומדת מאחורי התביעה, מתברר שלא הפרסום מעניין את התובעים הנכבדים, אלא האדם שמאחוריהם, יגאל סרנה, אותו סימנו כמי שעוין אותם ומבקר אותם ללא הפסקה, ועתה לכאורה נמצאה להם תואנה לחסל אותו כלכלית וכפי שנראה בהמשך אולי גם פיזית, באמצעות צבא האמת של ביבי נתניהו, וכך יפסיק לבקר את מדיניותו ודרכיו של ראש הממשלה ורעייתו ויעלם מן העולם. ואחריו כך מקווים התובעים גם העיתונאים הטרדנים האחרים, ביניהם רביב דרוקר מערוץ 10 והערוץ כולו, יחד אם שאר כלי התקשורת שיעזו להרהר על תפקודו. ואז יוכל ראש הממשלה להתפעל מדברי הקלס והשבח "בישראל היום", עיתון המחמד של התובעים, שישאר לבדו.
15. והדברים האמורים בכתב התביעה מדברים מעד עצמם, כך הנתבע מוגדר כמי "שמכנה עצמו **סופר ועיתונאי**", (סעיף 12 לכתב התביעה) בבחינת שמי שלא נגעה בו כף ידם של התובעים והגדירה אותו כסופר או עיתונאי אינו זכאי לתואר זה, גם אם פרסם תשעה ספרים גם אם הוא כותב יום יום בעיתון הנפוץ במדינה, עיתון שהוא ובעליו נוני מוזס כפי הנראה מוקצים מחמת מיאוס בעיני התובעים לא פחות וראה להלן.
16. ובסעיף 13 לכתב התביעה נאמר כך:

"בשנים האחרונות נחשפו התובעים להכפשות רבות, פרסומי כזב, ובעיקר הסתה מסוכנת. אחד מן הגורמים הללו אשר מלבים את אש ההסתה כנגד התובעים הוא הנתבע." (הדגשה שלנו).

17. ובסעיף 14 לכתב התביעה:

"הפרסומים בגינם מוגשת תביעה זו, הינם בהמשך ישיר לפרסומים בזויים שפרסם הנתבע כנגד התובעים במשך זמן רב בעיתונות ובעמוד הפייסבוק שלו (אשר לו מספר "עוקבים" בלתי מבוטל)."

18. ובסעיף 15 לכתב התביעה:

"כך למשל פרסם הנתבע בעמוד הפייסבוק שלו ביום 7.3.14 את הדברים הבאים:

יש חיים גם בזמן ביבי, אבל האוויר מורעל, הנפש קצה המשאבים מתדלדלים, אתה רואה גם בחדרי המיון כמו הערב את המאמץ הזה ואת קוצר המשאבים, הכל נשאב מאתנו למעלה, לחבורת הביזה של החלאה, האיש שצמח כפטריית רעל משלולית הדם של רבין, קצנו בשקרן העלוב שביצוי הקטנות כאפון בידי שרה, שיעלם כבר, די גדשה הסאה".

19. הנה כי כן התובעים הנכבדים ובעיקר התובע 1 רואים בדברי ביקורת כנגד התנהלותו של ראש הממשלה **"הסתה מסוכנת"**, שהנתבע עומד בראשה, ועוד רגע ידפקו באישון לילה בדלת ביתו של הנתבע נציג השלטון מצויד בצו מעצר. ובפתח יעמוד נציג המשטר ובידו צו לעצור את הנתבע בדין הסתה מסוכנת, ממש כפי שמתרחשים הדברים אצל ידידתו החדשה של התובע טורקיה.

20. ועוד מתברר כי לפחות מזה שנתיים, מאז פרסם דף הפייסבוק המצוטט בסעיף 15 לכתב התביעה, סימנו התובע או התובעת את הנתבע כאויבם המושבע, שוטאם בנפש והמתינו לחסל אותו באמצעות תביעת דיבה.

21. הדברים כה חורגים מהתנהלות תקינה במדינה דמוקרטית שבה ראש הממשלה ורעייתו מסמנים עיתונאי כיעד לחיסול, עד שבהמשך לכתב הגנה זה תוגש בקשה למחיקת התביעה על הסף, בהיותה שימוש בזוי לרעה בהליכי בית המשפט.

22. סימון עיתונאים לחיסול עולה בצער רב בקנה אחד עם מדיניות קבועה אצל ראש הממשלה התובע 1 וראה בעניין זה מאמרו של פרופסור גבי וימן **"העיתונאים מחדים ובצדק"**, שהיה ביום 2.5.16, בעיתון הארץ.

רצ"ב קישור למאמר המלא:

<http://www.haaretz.co.il/opinions/premium-1.2626120>

23. המחבר מפרט כיצד מטיל התובע 1 את חיתתו על עיתונאים המבקרים אותו ונתפשים, כמסיתים מסוכנים, החל מהעיתונאי רביב דרוקר דרך העיתון בו הוא כותב ובו גם כותב הנתבע ידיעות אחרונות ועורכו.

24. והכותב מפרסם דברים שכתב התובע בעצמו בדף הפייסבוק שלו:

”הגורם המרכזי שעומד מאחורי גל ההכפשות כנגדי ונגד רעייתי הוא נוני מוזס המוציא לאור של ידיעות אחרונות, הוא אינו בוחל באמצעים להפיל של שלטון הלימוד בראשותי, ...”

25. ובהמשך מפרט הכותב מספר תביעות דיבה שהגישו התובעים יחד או לחוד כנגד פרסומים שונים והסתיימו בלא כלום.

26. עוד כותב מחבר המאמר, שהינו פרופסור לתקשורת באוניברסיטת חיפה, כי על פי דרישת התובע 1 יופיע בכל ההסכמים הקואליציוניים סעיף המקנה לו שליטה אישית ובלעדית בחקיקה הנוגעת לתחום התקשורת, ואוסר לבצע בו כל שינוי ללא אישורו.

פרופסור גבי וימן מתאר סעיף זה כמעניק לתובע שליטה חסרת תקדים בתחום התקשורת.

27. הנה כי כן תביעות דיבה ואמצעים אחרים הם דרכו של התובע לשלוט בביקורת הנכתבת נגדו בכלי תקשורת המוגדרת כאמור לשיטתו כהסתה מסוכנת.

28. אמור מעתה בכתב תביעה זה כמו במהלכיו האחרים של התובע המפורטים בחלקם במאמרו של פרופסור גבי וימן הוא עוסק בהשתקה בסתימת פיות בחיסול ביקורת ומבקרים

ולו היינו פרופסור גבי וימן היינו חרדים על משרתנו באוניברסיטת חיפה, פותחים בזהירות כל מעטפת דואר רשום, שמא היא כוללת תביעת דיבה נזהרים מלפתוח הדלת באישון לילה, פן ניעצר בשל הסתה פרועה ומסוכנת.

התייחסות לסעיפי התביעה:

לגבי המבוא לכתב התביעה

29. מוכחש האמור בסעיף 3 לכתב התביעה.

30. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה, יטען התובע כי הניסוח והאמירות המופיעות בסעיף זה מנצלות באופן ציני, ואולי אף למעלה מזה, את ההגנה מהנתונה למסמכי בית משפט וכתבי טענות של הצדדים.

31. סעיף 3 הנייל הוא כולו דברי בלע ובריונות.

32. מנסח כתב התביעה בחר לעשות שימוש בניסוח הבא:

” .. באופן מתועב, ציני, שפל, מרושע וחסר עכבות והכל מתוך מטרתו המוצהרת כמעט לנסות לבייש את התובעים, לשפוך את דמם ולהלבין את פניהם ברבים באמצעות פרסום כזבים מכוּערים...”

33. הנתבע יטען כי ניסוח כתב התביעה, בלשון גסה, אלימה ופוגענית מצד התובעים נועדה להתיר את דמו של הנתבע. הנתבע יבקש בנפרד מחיקה של קטעי כתב התביעה, שאין להם רלבנטיות ומקום בהליכים משפטיים.

34. הנתבע הינו אדם פרטי סופר ועיתונאי, מזה שנים רבות, כמו כן הינו פעיל מאד ברשתות חברתיות למיניהן. הפרסום נשוא הכתבה היה ברשת חברתית, שכאמור נמצאת לפחות באופן יחדי מחוץ לתחום השפעת של התובעים. התובע הוא 1 (להלן "התובע") הוא ראש ממשלת ישראל וממלא תפקידי שרים בכמה משרדים, ובין היתר התובע הוא שר התקשורת האחראי על תקציבי גופי תקשורת, וסמכויות אחרות הנוגעות להסדר ענף התקשורת בישראל.
35. אמת, כי אין לתובע, שליטה כזו או דומה לה בתקשורת החברתית האינטרנטית. המתנהלת כממלכת תקשורת כמעט אוטונומית, אם כי לעתים זכתה בהתערבות המשטרה והפרקליטות כנגד כותבים ברשת החברתית שהוגדרו כמסיתים לטרור או לגזענות.
36. התובעת 2 (להלן התובעת) היא רעייתו של התובע ועל פי פרסומים רבים בעלת יכולת השפעה כמעט ללא גבול על התובע, שלעתים נראה כשבוי בידה ולעניין זה יזכיר הנתבע כי פורסם שקיים הסכם החשאי בין התובע לתובעת שנחתם בתיווכו של ע"ד יעקב טאמן, בעקבות הודאתו של התובע 1 בפומבי, בשידור טלוויזיה, כי בגד בתובעת וקיים מערכת אינטימית עם אישה אחרת (פרשת הקלטת הלהטת), על פי הסכם זה הוטלו מגבלות לא חוקתיות על פעילותו של התובע, לרבות פעילויות אותם הוא מקיים מכוח חוק בתחום מינויי בכירים וכ'. כנגד פרסום זה לא הגישו התובעים תביעת דיבה וכך לאחרונה פורסם כי התובעת הייתה מעורבת עד לרגע האחרון במינויים הבכירים ביותר ובעלי הרגישות הגבוה ביותר לביטחון הציבור, לא הוגשה תביעת דיבה בשל פרסום זה.
37. כמו כן פורסם, ולא הוגשה תביעה, כי לא רשאי התובע לנסוע לחו"ל גם במשימות לאומיות אלא בליווי רעייתו, שהיא בעלת זכות ווטו למצטרפים למטוס ראש הממשלה. ומכוח זה מנעה מהשרה אילת שקד להצטרף למטוס ראש הממשלה.
38. הדוגמאות לכך הן רבות ובהיותן רלבנטיות מאד לשוא התביעה יובאו בדרך ראייה וקבילה לדיון המשפטי.
39. התובע ולצידו רעייתו הם הם האנשים החזקים והמשפיעים ביותר במדינה בעלי כוחות כמעט בלתי מוגבלים בניהול המדינה.
40. החוק מעניק לתובע בתפקידו הרם סמכויות כמעט בלתי מוגבלות בצד היכולת (הכרחית) להפעיל כל כוח העומד לרשות המדינה.
41. התופעה של ראש מדינה הנשלט או משתף בשלטונו את רעייתו אינה זרה בעולם הפוליטי בינלאומי וראה ניקולאי צאוצ'סקו מנהיג רומניה ורעהו וראה חואן פירון ורעייתו אויטה.
42. הנתבע מדגיש את שליטת התובעת בתובע כי ברור לכל קורא כי הכתבה, נשוא התביעה (להלן: הכתבה") בעיקרה היא מעלה על נס ומבקרת התופעה של האיש החזק ביתר במדינה שבוי בידי אשתו התובעת 2. גם התקפי הזעם הביזאריים של התובעת 2 אינם בגדר סוד וזכו לאחרונה להתייחסות בית הדין לעבודה בתביעה שהוגשה כנגד התובע על ידי אב בית ראש הממשלה.
43. מאליו ברור כי שליטתה של הנתבעת בתובע, אופייה הלא מרוסן, היותה נתונה להתקפי זעם לא נשלטים יוצרים סיכונים ביטחוניים ומדיניים בעייתיים ביותר וראויים להוקעה לביקורת ולחשיפה והם לחלטין מענייניו של הציבור.
44. הנתבע מודה כי הינו מבקר חריף של התובע, הן מבחינת תפישותיו הפוליטיות, הכלכליות והחברתיות של התובע 1, אך בצד זה ולא פחות חשוב, מהלכיו האישיים ותלותו בתובעת,

- ונכונותו להישלט על ידי התובעת. כמובן שלו היו אלה אנשים פרטיים לא היה הנתבע מקדיש להם אפילו מילה אחת, אך בהינתן מעמד התובע וכוח ההשפעה של התובעת עליו, גורס הנתבע כי רע ומר יהיה גורל ילדינו אם התובעים ימשיכו להיות בעמדת השפעה בה הם אווזים במשותף.
45. הנתבע מחוסר אמצעים כלכליים של ממש או מנגנוניים פוליטיים ומדיניים, אך הוא בעל יכולת ביטוי, בלתי מבוססת, שליטה במילים, בדימויים, בהשאלות במטפורות, כאמור מעבר לכתיבתו הפובליציסטית, הנתבע הוא גם סופר שכתב תשע ספרים שזכו להד לא מבוטל.
46. אין לנתבע תקציבים או מנגנונים וכמיטב תובנתו הפוליטית והמוסרית הוא עושה שימוש ביכולת הביטוי שלו ובחירות הביטוי, משתתף בשיח הציבורי ומביע דעתו במרחב הציבורי הווירטואלי, ומבקש לעשות נפשות לתפיסתו הפוליטית חברתית בקשר לכהונתו של התובע.
47. הנתבע הוא גם כידוע היטב עיתונאי פובליציסט, אולי מהבלטים מתחמו, המפרסם טור קבוע בעיתון "ידיעות אחרונות".
48. התובעים מבקשים לעשות בנתבע שפטים כלכליים וציבוריים בשל שלושה מקרים, ואולי למעשה רק שניים, של אמירות בדף הפייסבוק האישי של הנתבע (להלן: "פוסט"). על כן ידון כתב הגנה זה בחירות הביטוי ברשתות החברתיות. חירות שיש לה כללים שאינם לחלוטין זהים לכתיבה המודפסת
49. פערי הכוחות האדירים בין יכולותיהם הכלכליות והציבוריות של תובעים אדירי כח והשפעה ובין אזרח פרטי, עיתונאי או אחר, העושה שימוש בחופש הביטוי ככלי נשקו היחיד, יוצרים מערכת של זהירות יתר. קודם שמושתק בעל הביטוי מול אדוני המרחב הציבורי התובע והנתבעת.
50. על אף שלא מוזכר בכתב התביעה, כתיבתו הפובליציסטית רבת הגוונים וגדולת ההיקף של הנתבע, כגון מדורו השבועי בעיתון הנפוץ ביותר במדינה. כאחד ממבני הדעה המובילים את השיח הציבורי הישראלי. ואכן התובע מהלכיו ועמדותיו תופש מקום נכבד בכתיבתו של הנתבע. ומטבע הדברים מקומה של הנתבעת לא נפקד ביחס לתפקודו של התובע.
51. אין זה אלא שמנסח כתב התביעה בחר להטיל אימה כלכלית, שמד וחורבן אישי על התובע עד שיאות ויחדל מהבעת דעותיו בכלי התקשורת וברשתות החברתיות.
52. יש קושי מסוים להאמין כי קצפו של ראש ממשלת ישראל ורעייתו יצא על אמירות נידחות בשולי הרשת החברתית שההד להן הוא אפסי, והאמור בהן הוא בשולי השוליים של הביקורת המוטחת בתובעים יום ביומו.
53. בטח ובטח שאותן אמירות הן למעשה חזרה נוספת על רעיונות שהנתבע מביע בכלי התקשורת כאמור ועשרות מאות ואלפים ואלו יותר מביעים ברשתות החברתיות יום ביומו.
54. המילים "מתועב" "שפל" "מרושע" "חסר עקבות" "לשפוך את דמם" המקשטות את כתב התביעה לא הרגישו מעולם כל כך מיותמות וכל כך מאולצות.
55. התובעים הינם ראש הממשלה ורעייתו ושום דבר שנאמר בקשר לחוסר תפקודם אוזלת ידם עיוורונם הפוליטי או תפקודם היום יומי, לא יכול להיות מתועב או שפל או מרושע.
56. כלום תפקודם של התובעים הוא עניינם הפרטי, כלום התא המשפחתי הממומן ומאובטח על ידי הציבור הוא מחוץ לתחום יכולתו של הציבור להביע דעתו.

57. יתכבדו התובעים ויחזרו להיות אנשים פרטיים, ואז מערכת היחסים המשפחתיים האישיים שלהם תחדל להיות עינינו של הציבור.
58. במיוחד שהנתבע לא מבקש להציף פרטי רכילות לגבי התובעים, אלא מתעקש לנתח את המופעים השונים בהתנהגותם בהקשר הפוליטי לאומי חברתי.
59. מוכחש האמור בסעיף 4 לכתב התביעה.
60. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה, יחזור התובע על כל האמור בקשר לסעיף 3 לכתב התביעה.
61. הפעם בחר מנסח כתב התביעה לתבלן הסעיף במונחים הבאים:

"בניסיונותיו האובססיביים לפגוע בתובעים בכל מחיר ולרמוס את שמם הטוב במומבי, מתוך זדון ורשעות לשמה...ביצע הנתבע שימוש ציני ואכזרי במעמדם הרם של התובעים, תוך שהוא חודר לחייהם הפרטיים, ומפרסם אודותיהם כזבים ותמונות ערוכות ומסולמות שלהם, במטרה להסית את הציבור כנגדם ולבזותם"

62. מנסח כתב התביעה לוקח לידי חירות להתיר את דמו של הנתבע ולהציגו כמי שמבקש בזדון וברשעות לפגוע במעמדם הרם של התובעים.
63. במילים מאוד פשוטות, כתב התביעה מבקש להציג את הנתבע כמי שמטיל ספק בשלטון, בשליט המטיב והראוי, ובין השורות קורא למעריצי השליט לבוא חשבון עם הגורם החתרני האובססיבי, בלשון כתב התביעה, **"המוזשע"**, המסכן את מעמדם הרם התובעים.
64. טכניקה זו של הצגת השליט כקורבן, בעל חולשות אנוש, פותחה יפה על ידי התובעים, ועתה במסווה של פנייה לסעד לבית המשפט מנוצלת האכסניה כדי להתיר דמו של הנתבע ולייצר אווירה שבה מי שיפגע בו בעצם יגן ויחזק את המעמד הרם הראוי והמגיע לתובעים.
65. ההגנה תטען במשפט זה כי לא ניתן לחדור לחייו הפרטיים של ראש הממשלה ורעייתו, שכן המתחם הפרטי של התובעים מצומצם ביותר, ומעצם החלטת התובע להעמיד עצמו לבחירת הציבור, להיות ממומן על ידי הציבור ומעצם העובדה שפעולותיהם של התובעים השניים, משפיעות על הציבור באופן מידי יש זכות לציבור להיודע בשקיפות להתנהגויות רבות שאדם פרטי זכאי שלא יחשפו.
66. על כן תטען ההגנה שחובתו זכותו וחירותו של הנתבע לפעול באופן שבו הוא מנתח ומחווה דעתו על ההתנהלות של התובעים.
67. מוכחש האמור בסעיף 5 לכתב התביעה.
68. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה, יטען התובע כי הסוד היחיד הגלוי במקרה זה הוא שהתובעים מחוללים במחול המשרת אותם היטב.
69. התובע והתובעת מייצרים חדשות לבקרים סיפורים חוצי דמיון על המתרחש בתא המשפחתי שלהם, ואין לפסול את המחשבה שהכל באופן ציני ומחושב, כדי לייצר חזות של קורבן לתובע חזות של בעל טאמן הנאלץ להתמודד אם סיטואציות לא פשוטות בהתנהגותה של רעייתו, ורשה הכל כדי להיות טאמן ומכיל ונושא בגאון ובכאב את מוזרויותיה.
70. קורבנות זו לגישת הנתבע הינה קורבנות מוזמנת צינית אשר נועדה לפתור את התובע מכל חובה פוליטית אחרת וכן מכל נוהל המחייב אותו.

71. כך בין אם מדובר בהבטחות למינויים או לחקיקה שאת כולם הוא יכול להפר בשל אירוע אישי כזה או אחר, שכמובן לא נעים לדבר עליו, ובין אם מדובר בנהלים המחייבים אותו לרבות נוהלי אבטחה הוצאות אישיות ומיני זוטות שיכולות להעיק על נושאי תפקידים "רמים" בלשון כתב התביעה.
72. מה שביקש ומבקש הנתבע להציג שוב ושוב, זו את הדעה שלא מסתבר על הדעת שכל כך הרבה מקרי קיצון מתרחשים בקשר לתא המשפחתי של התובעים שיש להם השפעה מידית על תהליכים שבגורל ובפש האומה והמרחב. עד שבלתי נתן לתפוס כיצד מחול שכזה מתרחש בין הפרטי לציבורי כך שהפרטי ביותר מכריע את החשוב וההכרחי בציבורי.
73. ואף אם לא מדובר בקורבנות מוזמנת וצינית סבור הנתבע כי עומס רגשי שכזה על ראש ממשלה יכול למביא אותו עד לגבול הנבצרות ובהכרח פוגע באופן תפקודו ובאופן שבו הוא משרת את הציבור.
74. מוכחש האמור בסעיף 6 לכתב התביעה.
75. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה, יטען התובע כי אין לסבור שפרסום פרסט במסגרת הבעת דעה על ראש ממשלה ורעייתו בשולי הרשת החברתית נועד להשפילם או בלשון כתב התביעה "אך ורק להשפילם".
76. נדמה ששוב מבקש מנסח כתב התביעה לבלבל את היוצרות. עמדתו של הנתבע היא כי התובעים מחליפים ומבטלים את הגבולות בין ציבורי לאישי וכי כל תפקודו של התובע מושפע מגחמות אישיות וטינות.
77. הנתבע יטען באופן חד משמעי כי האמור בפרסום הוא אמת ותמים כי פרסום בתום לב בהתבסס על מקורות ראויים ואמינים ובהיותו נושא מאפיינים דומים או זהים לאפיוזדות ידועות בחיי משפחת התובעים.
78. לחילופין יטען הנתבע כי בעיקרו הפרסום הוא אמת וכי אם יש בו פרטים לא מדויקים הרי שהם נבלעים באמת הכללית של הפרסום וכי גרעינו הקשה של הסיפור הוא אמת, בין אם התרחש בפרטי פרטים באופן המתואר בפרסום או בפרטים דומים לו.
79. הנתבע יטען כי הייתה עליו חובה ציבורית ומוסרית לבצע את הפרסום, שיש בו כדי להציג את התובע כאדם רך לב רדוף על ידי התובעת 2 הפועלת ממניעים לא רציונאליים.
80. הנתבע יטען כי בעיקרו מהווה הפרסום ביקורת הוגנת ראויה ומחויבת על התנהלות התובע ושליטת הנתבעת 2 בו, עובדה שכאמור תוכח בדרכים שונות ומגוונות. ביחס לעולם הלא רציונאלי שבו שרויה התובעת, יוכיח זאת הנתבע גם באמצעות יומן שכתבה התובעת עת הייתה נשואה לבעלה הקודם דורון נויברגר, ראוי להעיר כי אחד מבאי כוח הנתבע ייצג את דורון נויברגר כאשר ביקשה התובעת לאסור את פרסום יומנה במסגרת ספר שכתב בעלה לשעבר. לבסוף הושגה הסכמה לאי פרסום, משום שבאותה עת לא היה התובע ראש ממשלה ואשתו לא הייתה אשת ציבור, כידוע מצב זה השתנה.
81. בסיס הפרסום עסיק בהתנהגות החורגת מכל תקדים של התובעים, במסגרת מערכת יחסייהם שגולשת ומשפיע על התנהלותו הציבורית ומערך קבלת החלטות של התובע.
82. מוכחש האמור בסעיף 7 לכתב התביעה.
83. לגבי המשכו של סעיף שבע תטען ההגנה את היפוכם של הדברים.

84. התובעים חייבים לשתף את הציבור בחייהם הפרטיים והאישיים וודאי ובוודאי ככול שהדברים נוגעים לתפקודו של התובע.
85. על כן בכל מקום שמבכר ראש הממשלה לציית להוראות אשתו התובעת או בכל מקום שהנחיותיה גוברות על הנהלים שעליו לציית להם אין מדובר ב"..." **לשתף את הציבור בחייהם הפרטיים והאישיים**" בלשון כתב התביעה, אלא בחשיפת פגמים מהותיים בהתנהלות התובע העולים כדי פגמים חוקתיים ובטחוניים. התובעת 2 לא נבחרה על ידי הציבור וספק אם הייתה אי פעם נבחרת לתפקיד ציבורי או פרטי כלשהו, כגון ועד בית, נציגת שכונה, נציגת הורים וכיוצא ב"ב ולכן מצב, שבו משתמשת התובעת, בכוחות ובהשפעה במרחב הציבורי שלא הוענקו לה, כדי לממש סדר יום מופרך, המבוסס על העדפות, שנאות ואהבות פרטיות, ראוי מאין כמוהו לחשיפה, לביקורת ולדיון ציבורי.
86. מוכחש האמור בסעיף 8 לכתב התביעה.
87. דמיון לא הופך למציאות במילים בומבסטיות.
88. דעה אינה "**דברי בלע**" כפי שנוסח כתב התביעה, ודיווח ראוי על התנהגות שערורייתית ובלתי נתפס תרבותית וחברתית אין בא **פוטנציאל הרסני, הרס או חורבן** כמנוסח בכתב התביעה.
89. בכל הכבוד הראוי דעה המבקשת להעביר ראש ממשלה מתפקידו או לקרוא לציבור מלחדול לתמוך בדרכו הפוליטית אין לה לא פוטנציאל הרס ולא דברי בלע כלפי ראש הממשלה.
90. עולה חשש נסתר ללב כי ניסוחו של כתב התביעה בא דווקא להזעיק מן האפלה תומכים שוטים של התובע, שיבקשו לעשות שפטים בנתבע, כדי להגן על כבוד רעייתו והתא המשפחתי שלו.
91. הדי תוף עמום אכזר וקדמוני נשמעים בין שורותיו של כתב התביעה. הדים שחשש רב שיתורגמו למעשים, על ידי חסידים מוכי עיוורון ושנאה. כנגד מי שגורם צער כה רב למנהיג אהוב וללב רעייתו.
92. אין באמור לא ליטול או להפחית ולו כזרת מן הלגיטימיות של עצם התביעה, זכותו של אדם להעמיד עצמו למשפט, אלא שניסוח כתב התביעה מלמד למצער ולחשש לא על רצון ללבן את הסוגיה המשפטית. אלא להסית הדיון למשמעויות וללגיטימיות של עצם חופש הביטוי המוענק נתבע והצער שהוא גורם לתובע ורעייתו.
93. על התובע ועל אשתו התובעת נאמרו דברים חמורים הרבה יותר. בין השאר בפסקי דין בטח ובטח במסמכי בית משפט.
94. האבחנה בן תביעת לשון הרע לגיטימית ובין פגיעה בחופש הביטוי על ידי חיסול מבקרים חריפים של ראש הממשלה והנהלות ביחס לרעייתו אינה כה דקה. עד שלא ברור מכתב התביעה כי לא הגנה על כבודם עמדה לנגד עיני התובעים. אלא חיסולו הכללי ויש יאמרו אולי אף הפיזי של הנתבע.
95. היכן בדיוק נחצו הגבולות המותרים כמנוסח בסעיף 8 לכתב התביעה.
96. למקרא הניסוח של המשך סעיף 8 סומר השיער וקור של אימה חודר בלב הקורא:

"נוכח העובדה שהנתבע חצה את הגבולות המותרים במסומים כה זדוניים, כה כוזבים וכה בזויים, עד שאין מנוס מפני לבית המשפט הנכבד על מנת למצות עמו את הדין"

97. עד היום ולרבות בתכתב התביעה לא מסרו הנתבעים שום גרסה בענייני תביעתם זו. לגרסתם ולתפיסתם מדובר בעניינים פרטיים שאין הם כאמור לגישתם חייבים לשתף את הציבור. ומאידך כפי שיובהר בהמשך הם באים בטענות למילה אחת שבא בחר הנתבע לעשות בה שימוש. המילה "נפלט", בקשר לסיבה שהביאה את ראש ממשלת ישראל לצאת ממכונת מאובטחת בזמן שהוסע ממקום למקום שלא על פי התוכנית המבצעית.
98. כאמור ניתן היה בעשרות דרכים יום יומיות להבהיר ולהעמיד דברים על דיוקם בקשר לאירוע. אלא שהתובעים לא רק שלא מבקשים לעשות כן, הם מטילים על שכמה של המילה "נפלט" את כל הררי הביטויים המצמררים שכתב התביעה בחר לנקוב בהם.
99. לא במכתב הדרישה (שמעולם לא הגיע במועדו כפי שיפורט) ולא בכתב התביעה לא נטען ולא ברמז על ידי התובעים כי השיירה המאובטחת של ראש הממשלה לא נעצרה וכי ראש ממשלת ישראל לא ירד מכלי הרכב בו הוסע.

הצדדים לתביעה

100. האמור בסעיף 9 לכתב התביעה מדויק רק בחלקו.
101. התובע 1 אינו נבחר ציבור אלא מדויק יותר משרת הציבור בתפקידו כראש ממשלה וחב לו את אמונו. לעובדת היות של התובע 1 נשוי לתובעת 2 לא היה אמורה להיות למעשה שום משמעות. אלא ששר הגורל קבע שהתובעים מערבים כבשגרה בין הפרטי לציבורי בין חובת הנאמנות לציבור לבין התחשבנות פוליטיות.
102. מידת מעורבותה של התובעת בניהול המדינה היא כה משמעותית עד שנדמה לפעמים למסתכל מן הצד כי השניים מושלים יחדיו נחלה שנמסרה להם מכוח זכותם.
103. הנתבע הוא לעצמו חובה להציג ולנתח כל אירוע חורג ובלתי שיגרתו בין התובעים, לא בהיבט של רכילות בקשר לבני זוג, אלא בהיבט של השפעתו על המרחב ותושביו.
104. אמת הנתבע אדיש לשאלה האם מדובר במחול מתוזמן וממתוזמר באופן ציני לשם יצירת יתרון לשרידות פוליטית. באופן שפטר את ראש הממשלה מלעמוד במילתו וחובותיו. או שמה מדובר בהתנהגות בלתי נשלטת, אשר מונעת ממנו לתפקד, ומעמידה אותו במצב של נבצרות תמידית. ובעיקר מעמידה את כל מנגנוני המשטר והשלטון כחסרי ערך שכן כל החלטה וכל הוראה הינה על תנאי, ונאמנות של בעלי התפקידים נחצית בין נאמנותם לציבור לבין נאמנותם לתובעת או להנחיותיה.
105. אלא שהציבור לא אדיש והשיח והשאלות ראוי להם שיצופו וילובנו.
106. האמור בסעיף 10 לכתב התביעה אינו מדויק.
107. התובעת לא חוותה שום מתקפה חסרת תקדים של עלילות שוא.
108. בין הנתבע ובין תחושותיה הסובייקטיביות של התובעת ובין משפט זה אין דבר.
109. מרתק לראות איך באותו רצף של זעקה כי הנתבעת:

"חווה לאחרונה מתקפה חסרת תקדים על ידי גורמים שונים שהעלילו עליה עלילות שוא במטרה לפגוע בראש הממשלה."

110. לא מופיע כל התייחסות לתבוע אלא לחוויות שחווה התובעת באופן כללי.
111. חוויות כה קשות שעל אף אחת מהן לא בחרה לתבוע בשל לשון הרע או להתעמת באיו פלטפורמה ציבורית, וכאשר הגיעו הדברים לכדי הליכים משפטיים, נטברר כי לא מדובר בעלילות שווא, אלא באמת צרופה שהביאה לפסיקת פיצויים כנגד התובע.
112. במיוחד שכל אותם המעלילים והתוקפים, המסונים גרמים שונים בלשון כתב התביעה, היו ממקורביה של התובעת ובאי המעגל האינטימי שלה. לא לציין את אלו שהיו ממקורביו של התובע וההסבר היחיד שלהם בפלטפורמות ציבוריות להדרתם ולהשלכתם ממעמדם הוא נחמתיה של התובעת.
113. הנימוס היה מחייב לנסח את סעיף 11 כך שהתובע 1 והתובעת 2 יקראו להלן **'התובעים'**. לעובדת היותו של אדם המגיש תביעה גם ראש ממשלה יש נפקות רק לטובת ההגנה והמרחב הנתון לביקורת כלפי בעל תפקיד שכה.
114. אל מול בית המשפט הנכבד עומד כתובע אדם ולצדו גברת. בנימין ושרה נתניהו שמם והם אכן התובעים. עובדת היותם ראש הממשלה ורעייתו הינה בת חלוף ולכן לא מוחלטת.
115. הגנה מתפללת כי כונת הניסוח הזה אינה נסתרת יותר ולא טמון בה זרעי הפירעון באופן שכשיתברר כי קצרה ידו של בית המשפט להגן על ראש הממשלה, בשל עוצמתו של חופש הביטוי, יבוא אוויל מן האספסוף הנבער והמוסט למצוא פתרון למצוקת ראש הממשלה ורעייתו ולממש בכך חובתו הפטריוטית המעוותת.
116. האמור בסעיף 12 לכתב התביעה מבייש במכוון.
117. לא ב"כ התובעים בתוארו זה או אחר יקבע אם הנתבע **'מכנה'** עצמו **'סופר ועיתונאי'**.
118. הנתבע מפרסם כתבות בעיתון ידיעות אחרונות כתב ספרים ומעלה על כתב את מחשבותיו ודעותיו ומשוחח עם חבריו בדף הפייסבוק האישי שלו.
119. כך שהנתבע הינו, עיתונאי כשהוא מפרסם כתבה בעיתון או שהוא מקבל מידע ממקור, סופר שהוא מפיץ ספר, ואזרח בן חורין שהוא משוחח באופן ווירטואלי אם הקהילה הווירטואלית של חבריו ואלו שעוקבים אחריו.
120. נדמה שהתובעים וב"כ יודעים זאת היטב אך במסווה של רצון למנוע פרסום דעותיו בעיתון ובספר הם מבקשים להטיל אימה כלכלית ואישית על התנהלותו במרחב הציבורי כאזרח.

הרקע העובדתי

121. מוכחש האמור בסעיף 13 לכתב התביעה.
122. סעיף זה הוא המשך ישיר של הקו שבחר לו כתב התביעה להטיל פסול אישי בנתבע ביחס לתובעים.
123. המילים הכפשות פרסומי כזב והסתה מסוכנת בס בחר כתב התביעה. הינם מילים טענות מידי ובעלות משמעות נפיצה מידי בטח ובטח ביחס לתובע וראשי ממשלה אחרים.
124. כאמור תביעה זו הינה בגין פוסט אחד ותמונה קריקטוריאלית אחת.
125. פוסט בן 4 שורות.
126. ותמונה הומוריסטית עוקצנית כמוותה יש מיליונים ברחבי הרשת בנושאים שונים.

127. מה בין זה ובין חציבת להבות כאילו הסכנה הקיומית למשטר בישראל גלומה בנתבע באופן אישי.
128. הנתבע לא מלבה אש ולא מסית, אלא מפעיל זכות יסוד דמוקרטית של חופש הביטוי שהוא נשקן העיקרי של אזרח שלא עומדת לרשותו משטרה, צבא, שירות בטחון, נשק יום הדין, צוללות, טילים ארוכי טווח חיל המודיעין ותקציב אדיר.
129. מוכחש האמור בסעיף 14 לכתב התביעה.
130. יתכבדו התובעים ויתבעו או לפחות יסבירו מדוע נמנעו מלתבוע את הנתבע בגין הפרסומים הקודמים שלהבנתם היו **"בוזים"**.
131. במיוחד שהם מבקשים לטעון כי אותם פרסומים פורסמו בעיתונות.
132. הבעת דעה על תפקודו של ראש ממשלה לא מבוזה אותו מבחינה פרטית.
133. וכתב התביעה אינו יכול לגרוס כי הגבול נפרץ מבלי שהתובעים תובעים או לכל היותר מציפים את הפרסומים הקודמים.
134. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה, תטען התובעת כי
135. האמור בסעיף 15 לכתב התביעה אינו מוכחש.
136. מוכחש האמור בסעיף 16 לכתב התביעה.
137. תהום פעורה בין התנגדות והבעת עמדה נחרצת על תפקודו של ראש ממשלה ובין **"שנאה עזה"** כלשון כתב האישום.
138. המונחים **"טעבירה אותו על דעתו"** בקשר לנתבע בכתב התביעה גם הם שאובים ונלווים לצורך מסע המשיסה שמבקש כתב התביעה לעשות לנתבע ולזכות המאוד בסיסית של אדם לבקר ואף באופן חריף את התובע 1.
139. על איזה פרסומים כוזבים ומרושעים מבקש סעיף 16 לכתב התביעה להצביע. המצוטט בסעיף 15 הנו פרסום מובהק של דעה ולא של ידיעה.
140. עוד מוכחש כי פרסום שבא להצית התנגדות לכהונתו של ראש ממשלה הוא פרסום הבא לפגוע בו בהיבטים שהדין אוסר פגיעה בהם.
141. למותר לציין כי הסגנון אינו נדון למשפט אלא התוכן.
142. והתוכן מעבר להיותו דעה והבעתה הוא נכון.
143. הנתבעת שולטת בכל דרך ואופן בהתנהלותו של התובע.
144. התובעת משפיעה באופן שהוא מעל לכל שיעור על מינויים החלטות מדיניות חקיקה וכל היבט בהתנהלות התובע לרבות מפגשים והנוכחים בהם.
145. מעמדה של הנתבעת חורג מעל לכל השפעה טבעית של רעייה בצד בעלה והיא מפעילה למעשה סמכויות שלטוניות שלא נמסרו לה במפורש או מכללא.
146. מוכחש האמור בסעיף 17 לכתב התביעה.
147. הניסיון לשייך לפרסום זה את **"הרקע העובדתי"** לתביעה מבלי שלמעשה יש טענה כי נפלה בו עוולה רק מצטרף למהלך כללי של הפיכתו של הנתבע מאזרח ובעל דעה למי שנמצא מחוץ לגדר השיח ואולי אף מחוץ לחוק ולהתיר את דמו.

פרסומים הכוזבים מושא התובענה

148. מוכחש האמור בסעיף 18 לכתב התביעה.
149. האמור בסעיף 19 לכתב התביעה אינו מוכחש.
150. מוכחש האמור בסעיף 20 לכתב התביעה.
151. בדיעבד נתברר כי ב"כ התובעים שלח הודעת דואר אלקטרוני לנתבע, לתיבת הדואר של העיתון, אשר מצידו היה באותה העת בחו"ל וכלל לא ידע על המשלוח.
152. לנתבעים ולבאי כוחם עושר של דרכים להתקשר עם הנתבע ולהעמידו על הטעות הנטענת לדבריהם בפרסום.
153. לנתבעים ולבאי כוחם צוותים רבים ומיומנים שעסקים בדוברות וכולם ביחד נמצאים בקשר שותף יום יומי עם מערכות העיתונים לרבות העיתון בו עובד הנתבע.
154. אין ולא הייתה שום מניע ליצור קשר ולהעמיד הנתבע על טעותו אם ביד התובעים לעשות כן.
155. לא מוכחש האמור בסעיף 21 לכתב התביעה ככול שהדברים נוגעים לעצם הפרסום השני.
156. הפרסום השני כלל דימוי חזותי של האירוע.
157. אין מדובר בתמונה כלל ואין היא ערוכה או מסולפת או מבוזה.
158. מדובר בדימוי חזותי יציר מחשב הבא לבטא את המחשבה העולה באופן הומוריסטי מעצם האירוע אליו התייחס הפרסום הראשון.
159. קריקטורה מודרנית טכנולוגית. שלא הנתבע יצר יצירה חזותית זו וכעולה מן הפרסום הוא רק נתן לה הד ביחס ליוצר אחר שיתוף בעברית או "שייר" בלשון הפייסבוק.
160. המלל:

"בבאב אל ואד, לצד כביש אחד,

מחכה רודן זעיר בחושך לטרמפ.

קחו אותי"

161. הוא אלגוריה הומוריסטית מותרת ומוצדקת על רקע הדבר המופיעים בפרסום. מוכחש האמור בסעיף 22 לכתב התביעה.
162. מוכחש האמור בסעיף 23 לכתב התביעה.
163. מוכחש האמור בסעיף 24 לכתב התביעה.
164. מוכחש האמור בסעיף 25 לכתב התביעה.

עילות התובענה

165. מוכחש האמור בסעיף 26 לכתב התביעה.
166. מוכחש האמור בסעיף 27 לכתב התביעה.

167. עובדת היותו של הנתבע עיתונאי רלוונטית רק לפרסום עיתונאי ולידיעה שיש בה אלמנטים חדשותיים.
168. הנתבע פרסם את הדברים ברשת החברתית ובמסגרת זכותו להביע דעתו לגבי תפקודו של ראש הממשלה. הנתבע יטען כי הרשת החברתית מתירה פרסום פחות מוקפד ומרוסן מן העיתונות המסורתית, כי האירוניה העצמית של הרשת החברתית ומעמדה כעיתונות פוחזת במקצת המטילה ספק בכל, ולוקחת עצמה לא לגמרי ברצינות, מתירה כתיבה מסוג פרודיה ומשל, וכי קוראי פוסטים בפייס בוק אינם מתייחסים ברצינות תהומית לכל מה שמתפרסם שם. כי גבול הסבילות של חופש הביטוי בפייסבוק נמצא הרבה מתחת לזה של העיתונות המסורתית, וכל כן יש לשפוט את הפרסום על פי כללים אלה שמכוחם ניתן לראות בפרסום דגן גם משל, היפרבולה, הגזמה, הגחכה ולא בהכרח שיקוף מדויק של מציאות ריאלית, אלא של מציאות אפשרית. ועל כן יש לשפוט הפרסום על פי כללי הז'אנר של פוסט בפייס בוק.
169. תכונה טספת לדפי הפייסבוק כי חיי המדף שלהם קצרים כחיי פרפר שבקע מן הגולם ועל כן השלכתם ונוקם אם יש כזה קצרים ביותר, וכאמור בפתיח לכתב הגנה זה לולי התביעה המוגשת היו הדברים שהתפרסמו גזים באוויר הצח והיו כלא היו.
170. המעיין בדפי פייסבוק למיניהם ימצא בהם כר נרחב לתיאוריות קונספירציה לדמיון יוצר, למשלים ומהתלות שנועדו להדגיש נקודת מבט ביקורתית חריפה, שלעיתים מתחפשת למהתלה ספרותית.
171. מוכחש האמור בסעיף 28 לכתב התביעה.
172. נדמה שאף מבלי לברר את העובדות פרטיותה של הנתבעת לא נפגעה ודמותה לא מופיעה בשום פרסום חזותי.
173. מוכחש האמור בסעיף 29 לכתב התביעה.
174. מוכחש האמור בסעיף 30 לכתב התביעה.
175. נדמה כי אפילו השפה העברית נכלמת בבואה לנסות ולהתמודד אם האמור בסעיף 30.
176. מוכחש האמור בסעיף 31 לכתב התביעה.
177. לא מוכחש האמור בסעיף 32 לכתב התביעה.

סיכום

178. הנתבע יטען כי עומדות לו הגנות חוק איסור לשון הרע והפסיקה המקיפה את החוק ומפרשת אותו.
179. פערי הכוחות בין התובעים ובין הנתבע, והעובדה כי התובעים העמידו עצמם במוקד העניין הציבורי וכי התנהגותם בהקשר המסופר בכתבה נוגעת לכל אחד ואחר מן הציבור החדר לתקינות השלטון, מחייבים זהירות מיוחדת בהפעלת חוק לשון הרע, בכתב תביעה שכל כולו אומר כי בכוונתו להביא לחיסולו של הנתבע ככותב, כמבקר ואולי אף לחיסולו הפיזי.
180. האמור בכתבה הוא אמת או לפחות אמת בעיקרי הדברים.

181. מקורות התובע לאמור בכתבה חסויים בהיותו עיתונאי, ללא חסיון מקורות מידע לא יכולה להתבצע עבודה עיתונאית בעלת ערך. אכן התובעת והתובעת שואפים לחיות בעולם שבו אין עיתונאים ועיתונאות חופשית, התעלמותו ובוזו של התובע לעיתונות שאינה משרתת אותו נאמנה ידועה ומתבטאת בין היתר בניסיונות חוזרים ונשנים לפגוע בעיתונאים שאינם בני בריתו, כמו כן סירובו להעניק ראיונות לעיתונות הישראלית להבדיל מן העיתונות הזרה ובעיקר האמריקאית
182. הפרסום הוא הבעת דעה, על התנהגות התובעים שהייתה חובה על הנתבע לפרסם באותה באופן המדגיש ככל האפשר את החריגה של התובעים מכל התנהגות סבירה של ראש ממשלה ורעייתו
183. הפרסום נעשה בפייס בוק שמראש אינו קורא לאמונה בלתי מסויגת לאמור בו ולעתים עושה שימוש בהפרבולה כדי להדגיש ביקורת חריפה וחיונית
184. התובעים לא פנו אל הנתבע לא הציגו בפניו עובדות הסותרות את האמור בכתבה, עובדות שאף לא נכללו בכתב התביעה המפורט מעבר לכל מידה. מאליו ברור כי לו היה הנתבע משתכנע קודם הגשת התביעה כי הוטעה בשוגג או במזיד היה מפרסם את העובדות כהווייתן, אך נראה שהתובעים לא מעוניינים בנוק שנגרם לשמם הטוב, אם נגרם, ומן הסתם אף לא בפיצוי המבוקש, אלא בהודמנות לחסל את הנתבע עיתונאי טרזן, מציק, ביקורתי וחד לשון. וכך גם להדליק מנורת אזהרה לכותבים אחרים היוהרו לכס בבני הזוג נתניהו כי נקמתם קשה וכואבת. וכך ישקוט השיח הציבורי ואיש לא יעז לבקר את בני הזוג נתניהו או פוליטיקאים אחרים המסתופפים בחסותם.
185. אשר על כן, מתבקש כבוד בית המשפט לדחות את תביעתם של התובעים נגד הנתבע מכל הטעמים שפורטו לעיל, וכן לחייבם בהוצאות הנתבע, לרבות שכ"ט עו"ד בתוספת מע"מ כחוק.

ליאוה אפשטיין, עו"ד

אביגדור פלדמן, עו"ד